

Det foreslås som nævnt, at den højeste årsløn, der kan danne grundlag for erstatningsberegningen, skal udgøre 400.000 kr., se forslagets § 7, stk. 3.

Begrænsningen får betydning i alle tilfælde, hvor skadelidtes årsløn er større end 400.000 kr., dvs. også i tilfælde af delvist erhvervsevnetab. Efter udvalgsflertallets forslag skulle maksimum være på 500.000 kr., og begrænsningen skulle kun have betydning i de tilfælde, hvor det konkrete årslønstab var større end de 500.000 kr. Justitsministeriet er enig med udvalgsflertallet i, at skadelidte med en ekstraordinær høj indtægt i tilfælde af skade selv bør bære risikoen for den højeste del af indtægten. Man finder imidlertid, at begrænsningen bør sættes noget lavere end foreslået af flertallet. Forslaget om en begrænsning på 400.000 kr. skal i øvrigt ses som et modstykke til forslaget om ikke at foretage fradrag i erstatningerne for sociale ydelser, forsikringer m.v.

Standarderstatning

De af flertallet foreslåede regler om standarderstatning er udgået af forslaget både for så vidt angår erhvervsevnetab og tab af forsøger. Baggrunden herfor er, at forslaget om standarderstatning er blevet kritiseret af en lang række af de myndigheder og organisationer, der har afgivet udtalelse om betænkningen. I høringssvarene er det navnlig blevet fremhævet, at det vil kunne være meget vanskeligt og ubehageligt for skadelidte på et tidspunkt, hvor skadens følger måske endnu er uoverskuelige, at skulle vælge mellem individuel udmåling og standarderstatning, hvis dette valg som forudsat af udvalgsflertallet skal være bindende. Det er også fremhævet, at det næppe vil kunne lade sig gøre i praksis at fastholde valget som bindende for skadelidte. Justitsministeriet har forståelse for det ønske om mulighed for en hurtig og enkelt behandling af erstatningssagerne, der navnlig har ligget bag flertallets forslag om standarderstatning. Man finder imidlertid, at behovet for særlige regler, der skal muliggøre en hurtig afgørelse, er formindsket væsentligt efter de forenklinger af reglerne om individuel erstatning, som lovforslaget medfører i forhold til udvalgets udkast. Under hensyn hertil og til det i høringssvarene anførte finder justitsministeriet, at reglerne om standarderstatning ikke bør søges gennemført.

Regulering og forrentning af erstatningerne m.v.

Den af såvel flertallet som mindretallet foreslåede regulering af erstatningsbeløbene på grundlag

af lønudviklingen foreslås gennemført. Herudover foreslås en regel, efter hvilken erstatningsbeløbene forrentes fra skadestidspunktet til betaling sker med en årlig rente, der svarer til den til enhver tid fastsatte officielle diskonto med et tillæg på 2 pct. Flertallet havde ikke foreslået regler om forrentning, hvorimod mindretallets lovudkast indeholdt regler herom.

De foreslåede regler findes i forslagets §§ 15-16.

3.2. Lempelse af erstatningsansvar m.v.

Justitsministeriet er enig i udvalgets hovedsynspunkter og kan i det væsentlige tiltræde de forslag, som er fremsat i betænkning II. Justitsministeriet finder således, at man i et vist omfang kan se bort fra eller lempe erstatningsansvaret uden at svække erstatningsreglernes præventive betydning.

Langt den overvejende del af de myndigheder og organisationer, der har afgivet udtalelse om betænkningen, har kunnet tilslutte sig forslagene i betænkningen. På baggrund af de indhentede udtalelser er der dog på enkelte punkter i forslaget foretaget ændringer i forhold til udvalgets udkast.

Tilfælde, hvor skaden er dækket af forsikring m.v.

Justitsministeriet kan tiltræde de foreslåede regler om bortfald af erstatningsansvar, hvis der er tegnet tingsforsikring eller drifttabsforsikring. Justitsministeriet er endvidere enig i, at der er særlig grund til at være forsigtig med ophævelse af regressen inden for de af udvalget nævnte særlige områder. Flere organisationer og myndigheder har imidlertid foreslået, at der bør være videregående undtagelser fra reglerne end foreslået af udvalget.

Assurandør-Societetet finder således, at der bør være fuld erstatningspligt og dermed også fuld regresret for al uagtsomhed også simpel uagtsomhed for skader, der forvoldes under udøvelse af erhvervsmæssig virksomhed. Societetet fremhæver, at private ansvarsforsikringer stort set er helt standardiserede, og at præmiefastsættelsen for disse forsikringer derfor alligevel ikke vil kunne ske således, at den får en skadesforebyggende effekt. For så vidt angår erhvervsdrivende bør udgangspunktet imidlertid være, at der er fuld regres. Erhvervslivets ansvarsforsikringer tegnes ofte efter en individuel vurdering af risikoen i den enkelte virksomhed. Forsikringsselskabet følger virksomhedens skadesforløb, hvilket har betydning for regulering af præmierne. I visse tilfælde deltager forsikringsselskabernes sagkyndige endog i selve tilrettelæggelsen af arbejdet med henblik på at forebygge, at